

DE CODE VAN NAPOLEON

THE VANDIESEL COMPANY THRILLER

DE CODE VAN NAPOLEON

DIRK VANDERLINDEN
BEATRIJS VERMAERCKE

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

*Als man van de wetenschap voel ik onze liefde
als porselein. Neem deze aarde waar Ambrosius
begraven is, graaf ze op, leg ze in de stilte. Gebruik
Liefde als brandstof, want Liefde is een
onoverwinnelijke kracht. Ze zal, in mijn naam, deze
waardevolle relatie transmuteren in Cerunochrysos.
Maar pas op: voor deze evolutie moet je de Nigredo
onder ogen zien. Onze zielen moeten geduldig en
voortdurend onderhandelen. Hij, Ambrosius,
heeft de weg gevonden naar het Elixir Vitae,
vader van alle schatten.*

HARTELIJK DANK...

BEDANKJE AAN BEATRIJS

Beste Beatrijs

Na het eerste boek kreeg ik uit verschillende hoeken te horen dat vrouwen niet echt geïnteresseerd zijn in automerken en cilinderinhoud. Met andere woorden, de eerste Vandiesel-thriller werd gesmaakt, maar was te mannelijk geschreven en er was ruimte voor verbetering. Onze uitgever zorgde ervoor dat jij in beeld kwam en dat was het begin van een bijzonder fijne samenwerking.

Ik was niet op zoek naar een samenwerking in de stijl van ‘ik zeg en jij voert uit’ en dat is het in de loop der jaren ook niet geworden. Integendeel. We zijn allebei gegroeid in een verhaal, waardoor we vandaag ‘coauteur’ zijn.

Ik ben dan ook heel blij dat onze lezers nu kunnen zien dat een Vandiesel-thriller een effort van twee personen is. Een team, een duo. Elk met zijn eigenheid, zijn sterke en minder sterke kanten. Elk met zijn temperament.

Dank je wel voor deze bijzonder fijne samenwerking. Je luistert naar mijn ideeën en houdt me op het rechte pad als mijn crimineel-creatief brein gaat zwerven en afwijken van de roadmap die we samen opstelden. Je inbreng is van onschatbare waarde en ik waardeer die enorm. Samen vormen we een bijzonder en complementair team dat bergen kan verzetten.

Je coauteur
Dirk

BEDANKJE AAN DIRK

Beste Dirk

Ik denk dat ik je nog nooit bedankte voor dat bijzondere cadeau dat je me gaf, namelijk de liefde voor het schrijven. Als eindredactrice ben ik erg vertrouwd met het aanpassen van teksten, het schrappen van woorden en het geven van suggesties. Maar de vrijheid om zelf verhalen te verzinnen en dialogen te schrijven, was tot enkele jaren geleden compleet nieuw voor mij. Jij gaf me de kans om dingen uit te proberen, erin te groeien en er enorm van te gaan houden.

Het feit dat we dan ook nog eens goed overeenkomen en vlot kunnen samenwerken, maakt het harde werk zeer aangenaam. Bedankt voor je geduld, je begrip en je waardering! ‘You raise me up to more than I can be.’

Je coauteur

Beatrijs

BEDANKJE AAN IEDEREEN RONDOM ONS

Zoals elk jaar, konden we ook nu weer rekenen op de waardevolle info en feedback van onze Raad der Wijzen. Dank aan Sam Vanderlinden, Sam Raeves, Jan Van Cutsem, Patrick Moerkerke, Jean-Luc Mélard, Daniël Biltereyst en Luc Hellemans. Wij hopen dat we in het ‘post-coronatijdperk’ weer eens een authentieke Raad der Wijzen kunnen houden. Gezellig op restaurant, waarbij de Bonsaiman de drank van de Hoed jat en opdrinkt.

Hun taak werd aangevuld door Liesbeth Verlinden en Els Bouckaert, onze kritische proeflezers. Hartelijk dank!

Nog een bijzonder dankjewel aan Inge en An, die de eindredactie verzorgden, en aan Julie De Coninck, onze rots in de branding bij onze uitgever.

Hartelijk dank ook aan Geneviève Peeters voor het tekenen van het prachtige beeld voor onze backcover, we zijn er superblij mee!

Een extra woord van dank aan Arne en Lode Snackaert en het hele team van VR Base, die de Vandiesel Company tot leven brengen in de virtuele wereld.

Wij presenteren jullie met heel veel trots en vooral heel veel respect en dankbaarheid de nieuwe Vandiesel-thriller die officieel in coauteur-schap geschreven werd: De Code van Napoleon.

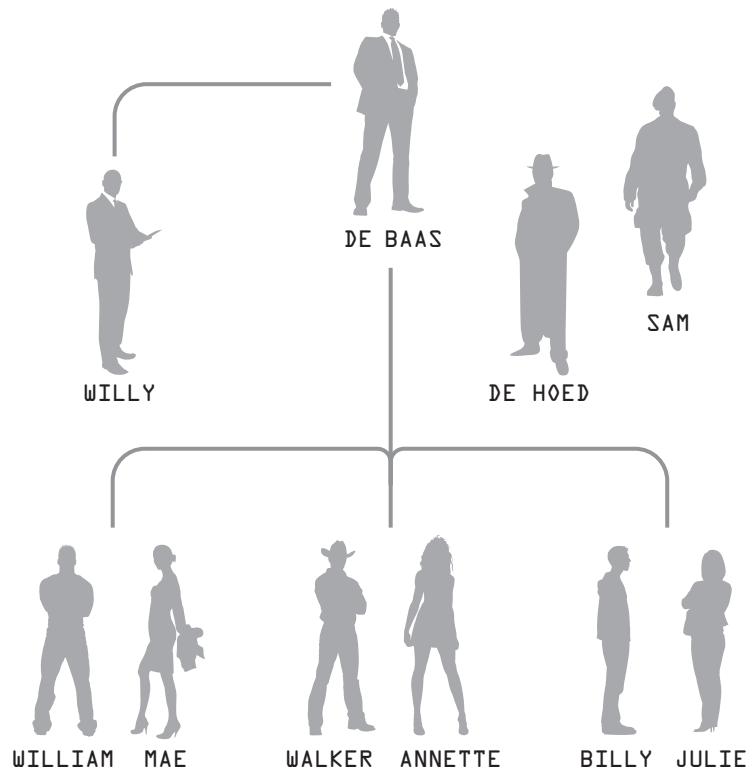
Ontzettend veel leesgenot gewenst!

Beatrijs & Dirk

De Vandiesel Company is een supranationaal team dat door verschillende overheden ingehuurd wordt om kritieke situaties en problemen op te lossen waarvoor officieel geen leger- of politie-eenheid kan of mag worden ingezet.

Het team bestaat uit drie vrouwen en vijf mannen. De teamleden zijn van verschillende nationaliteiten en hebben allen een andere achtergrond. Zin voor avontuur, onverschrokkenheid, inventiviteit en gevoel voor humor kenmerken elk lid van de Vandiesel Company intrinsiek.

WILLIAM VANDIESEL

William Vandiesel is de spilfiguur van de Vandiesel Company.

William is een levensgenieter, maar toch is hij een keiharde werker die altijd in de *line of fire* staat en vooral een teamgenoot op wie iedereen altijd kan rekenen. Hij voelt intuïtief zaken aan waar anderen geen voeling mee hebben.

De dagelijkse leiding laat hij over aan 'de baas'. Deze keer gaat hij zelfs in z'n eentje undercover.

DE BAAS

Jack Winters, beter bekend als 'de baas', is een voormalige CIA-topman en is ook de contactpersoon voor de officiële instanties in de verschillende landen.

Hij leidt de Vandiesel Company vanuit de Operations Control Room (OCR) in de Brusselse Marollen. Tijdens een operatie eist hij ijzeren discipline en onvoorwaardelijke opvolging van zijn bevelen, maar daarbuiten is hij als een vader voor zijn team.

WILLY

Willy is een Amerikaan en ex-CIA-agent met heel wat ervaring op het terrein. Hij is de logistieke verantwoordelijke bij de Vandiesel Company. Zijn werkterrein is de Operations Control Room (OCR). Hij komt nog slechts af en toe op het terrein, maar is wel alomtegenwoordig door zijn centrale rol in de activiteiten. Willy is getrouwd met Mae.

MAE

Mae is een bijzonder knappe, Aziatische vrouw. Zij is getrouwd met Willy. Ze willen samen graag een kind, maar vijf jaar geleden kreeg ze een miskraam. Ze is een experte op het gebied van oosterse gevechtkunsten. Ze is ingenieur van opleiding en heeft een grote technische kennis. Haar oosterse roots, maar vooral haar schoonheid, speelt ze vaak uit om in volle actie haar doel te bereiken. Deze keer wil ze er even tussenuit. Het is alleen maar de vraag of ze de rust die ze wil vinden, ook zal krijgen.

WALKER

Jacques Vanderstappen is een Belgische politieagent die gedetacheerd is bij de Vandiesel Company. Zijn naam is een typisch Belgische combinatie van een Franstalige voornaam met een Vlaamse familienaam. Omdat dat te moeilijk in de mond ligt voor William, werd hij binnen het team omgedoopt tot Jack Walker. De meesten noemen hem gewoonweg 'Walker'. Walker was al sinds de eerste dag helemaal weg van Annette, die ook deel uitmaakt van het team. Op professioneel vlak vullen ze elkaar perfect aan. Privé hebben ze samen al heel wat woelige wateren doorzwommen.

ANNETTE

Annette Spijker is een Amsterdamse agente die door de Nederlandse overheid is gedetacheerd bij de Vandiesel Company. Ze is een roodharige, wulpse vrouw die niet op haar mondje gevallen is. Sinds het eerste boek heeft ze een klik met Walker. Zowel professioneel als op liefdesvlak delen ze dezelfde passie.

BILLY

Billy is een jonge Zweed, die bij de Vandiesel Company is terechtgekomen na een korte carrière bij de Zweedse marine, waar zijn vader opperbevelhebber is.

Hij heeft een grote kennis van het maritieme gebeuren en is gepassioneerd door de natuur in het algemeen. Billy is binnen het team de expert in survivaltechnieken. Deze keer gaat hij op pad met Walker.

JULIE

Julie Townsend is een jonge, Britse vrouw. Ze heeft zich gespecialiseerd in grime en maquillage en kan hiermee iemand een ware gedaanteverwisseling laten ondergaan. Ze is onverschrokken en vooral spontaan. Hierdoor komt ze soms in situaties terecht die niet altijd even veilig zijn, maar ze slaat zich er altijd doorheen.

Samen met haar grote liefde Billy vormt ze een niet te onderschatten duo waar de Vandiesel Company heel wat aan heeft.

SAM

Sam, 'de Bonsaiman', is een Belgische militair die als gelegenhedsagent voor de Vandiesel Company werkt. Hij is getraind in Special Ops en gespecialiseerd in overlevingstechnieken.

Waar anderen afhaken, begint de fun voor Sam. Zijn oosterse kennis wendt hij met evenveel precisie aan voor het cultiveren van bonsaiboompjes als voor het uit de weg ruimen van lastposten. Zijn hoge zengehalte zorgt voor een unieke band met William.

In dit boek is de Bonsaiman er niet bij. Hij heeft net promotie gemaakt en moet zich daar nu op focussen. Maar geen nood, hij keert wel terug bij The Vandiesel Company.

DE HOED

'De Hoed' is een personage dat een geringe, maar vaak cruciale rol speelt in de Vandiesel Company. De man is een goud- en muntenhandelaar die zijn hoofdkwartier in Brussel heeft, vlak bij de thuishaven van de Vandiesel Company.

Zijn kleinkinderen noemen hem 'opa goud' en hij heeft echt een hart van goud voor iedereen die het goed meent.

Het team kan een beroep doen op hem als ze een expert nodig hebben in delicate zaken. Ze weten dat ze altijd op hem kunnen rekenen.

Ook deze keer levert hij een bijzondere bijdrage.

VOORAF

ÉTOGES_CHÂTEAU D'ÉTOGES_JEAN LANNES

31 december 1804

'Mijnheer,' zei de butler voorzichtig, 'een van uw pachters wil u spreken.' Maarschalk Jean Lannes antwoordde dat het oudejaar was en dat hij de komende dagen wel tijd zou maken voor de man.

'Hij zegt dat het dringend en belangrijk is.'

De maarschalk keek zijn butler strak aan en knikte. 'Hij wacht op u in de keuken,' zei de butler, die hoopte dat de pachter effectief een belangrijke boodschap had.

'Mijn pachtheer,' zei de pachter eerbiedig toen de maarschalk de keuken binnenkwam, 'aanvaard mijn excuses voor het late storen.'

Maarschalk Lannes knikte, waarmee hij de pachter stilzwijgend de toestemming gaf om te zeggen wat hij te zeggen had.

'Op het veld dat ik van u pacht, groeit al jaren het beste graan. Dankzij uw goedheid kon ik de voorbije jaren ook op een klein stukje grond enkele wijnranken laten groeien.'

De pachter slikte even en keek zijn pachtheer bang aan voor hij verderging. Die vertrok geen spier en bleef hem streng aankijken.

'Vorig jaar heb ik van de druiven die ik op uw landgoed geoogst heb, zelf jonge wijn gemaakt en er daarna enkele ingrediënten aan toegevoegd...'

Aarzelend haalde hij een fles en een leeg glas tevoorschijn.

'Met uw toestemming zou ik het u willen laten proeven.'

'Wat is het nut?' vroeg de maarschalk kort, terwijl hij naar de klok keek en zag dat het tijd was om aan het diner te beginnen.

'Ik, euh, ik...,' aarzelde de pachter, die nog zenuwachtiger werd door de houding van zijn pachtheer. 'Graag kreeg ik uw goedkeuring om meer wijnranken en minder graan te verbouwen op uw land, heer. Volgens mijn berekeningen zou ik de opbrengst van uw grond kunnen verdrievoudigen.'

De maarschalk knikte weer, riep zijn butler erbij en beval hem te proeven. De butler nam het glas met daarin een rozig bubbelend goedje met enige aarzelings in zijn hand en bracht het naar zijn mond.

'Drink nu maar,' beval de maarschalk.

De butler begreep dat er geen weg terug was. Hij nam het glas, hield het omhoog en keek naar de kleur en de bubbels. Daarna luisterde hij ernaar. Ze sisten, barstten, knisperden en vervaagden heel zachtjes. Hij stak zijn neus in het glas en rook kort en krachtig. Hij herkende de geuren van bloemen, honing en hout. Ten slotte nam hij een slok en liet de champagne rondgaan in zijn mond. Hij proefde passie, vakmanschap en originaliteit. Hij nam nog een slok en dronk het glas ten slotte helemaal leeg. De butler had al vele wijnen en champagnes voorgeproefd voor de maarschalk, maar deze godendrank overtrof alles.

Plots begon de butler zwaar te ademen, draaide zich om naar de maarschalk en liet zich op zijn knieën vallen.

‘Vergeef me, heer,’ zei hij dramatisch, ‘ik heb een fout gemaakt. Ik heb deze charlatan mijn vertrouwen gegeven en hij heeft het geschonden. Ik denk dat ik het met mijn leven ga bekopen.’

De maarschalk gromde wat, draaide zich om en verliet de keuken.

De pachter boog zich over de butler. Hij keek hem ongeloofig aan en probeerde hem te helpen.

De volgende ochtend haalde de *Gendarmerie Nationale* de pachter uit zijn huis op beschuldiging van alchemische samenzwering en poging tot moord op de maarschalk door middel van vergiftiging. De arme pachter schreeuwde zijn onschuld uit, maar niets mocht baten. De gendarmes namen hem mee naar Reims en gooiden hem daar in het *cachot*, in afwachting van zijn proces.

Die avond werd een van de kleine deuren aan de zijkant van het gerechtsgebouw opengemaakt en een schimmige figuur, gehuld in een kapmantel, glipte naar binnen.

‘Geef me het recept van je godendrank en ik zorg ervoor dat je in leven blijft.’

De pachter knipperde met zijn ogen, herkende de butler en begreep dat hij erin geluisd was.

‘Geef het recept en ik laat je leven,’ siste de butler, ‘anders laat ik je aanklagen voor het bedrijven van zwarte alchemie en voor poging tot moord op de maarschalk.’

De verstandige pachter begreep dat hij dit avontuur niet zou overleven. Als hij het recept gaf, dan zou de man hem doden nadat hij vrijkwam uit het *cachot*; maar als hij het recept niet gaf, dan zou hij ervoor zorgen dat hij ter dood veroordeeld werd.

‘Ik zal je het recept geven,’ antwoordde de arme man in de hoop dat hij zou kunnen vluchten na zijn vrijlating. ‘Ik zorg ervoor dat je vrijkomt,’ zei de man nadat de pachter het recept opgeschreven had.

Toen de pachter een paar dagen later te horen kreeg dat hij toch ter dood veroordeeld werd wegens poging tot vergiftiging van maarschalk Jean Lannes, brak hij volledig.

Begin januari 1805

‘Heb je nog een laatste wens?’ vroeg de beul die een eerste keer langskwam om de pachter voor te bereiden op de terechtstelling.

‘Ik wil een gesprek met keizer Napoleon Bonaparte,’ antwoordde de pachter.

De beul schoot in de lach en vroeg de arme man of hij echt niets anders wou. Maar omdat de man vastberaden was en bleef aandringen, zei hij uiteindelijk dat hij het wel zou regelen.

Diezelfde dag kreeg de prefectuur van Reims bezoek van keizer Napoleon Bonaparte en zijn echtgenote Joséphine de Beauharnais, onder begeleiding van maarschalk Lannes.

Terwijl Joséphine in de stad aalmoezen uitdeelde aan de armen, liepen Napoleon en maarschalk Lannes door de gangen van het gerechtsgebouw. Ze hoorden het gekerm en het geroep van de gevangenen.

‘Heb ik daar iemand mijn naam horen roepen?’ vroeg Napoleon plots aan zijn goede vriend Jean Lannes.

‘Dat zou me niet verwonderen,’ antwoordde die, ‘u bent dan ook een zeer populair man in Frankrijk.’

Napoleon stopte en maande Jean Lannes aan te zwijgen.

‘Luister,’ beval hij, ‘wie roept daar zo hartverscheurend mijn naam?’ Hij draaide zich om en liep in de richting van het geluid. Ze daalden de trap af en kwamen bij de gendarmes die de wacht hielden bij de toegang tot het cellencomplex.

‘Majesteit,’ zei de eerste gendarme met heel veel respect toen hij Napoleon en Jean Lannes zag.

‘Iemand roept mijn naam,’ zei Napoleon.

‘Jazeker, mijn keizer,’ antwoordde de gendarme, ‘hij roept al de hele dag uw naam.’

‘Breng me bij die man.’

‘Mijn keizer,’ zei de pachter toen Napoleon bij hem in de cel stond, ‘ik ben ter dood veroordeeld omdat ik zozegzegd een zwarte alchemist zou zijn, maar dat is niet waar. Ik ben onschuldig. Ik zweer het.’

‘Waarom hebben ze je opgepakt?’

De man vertelde Napoleon dat hij door het experimenteren met fermentatie een ongelooflijk recept voor champagne gevonden had.

‘Ah bon,’ zei Napoleon, ‘een momentje.’

Hij beval maarschalk Lannes ook in de cel te komen en mee te luisteren naar wat de pachter te vertellen had.

‘Je bent een leugenaar,’ verdedigde de maarschalk zich. ‘Mijn butler is een paar uur na het drinken van jouw brouwsel overleden.’

De pachter keek hem verbijsterd aan. Daarna richtte hij zich tot Napoleon en verzekerde hem dat dat niet waar was. Hij probeerde hem ervan te overtuigen dat de butler niet dood was. Hij legde hem uit dat hij, net als zij nu, naar zijn cel gekomen was om hem het recept te ontfutselen. Napoleon keek Jean Lannes aan. De pachter leek hem oprecht en deed hem denken aan een goede vriend met wie hij in Corsica opgegroeid was. Hij straalde dezelfde eerlijkheid en creativiteit uit en nu, in deze miserabele toestand, zelfs dezelfde wanhoop. Het feit dat de maarschalk hem een leugenaar noemde, maakte het extra moeilijk.

‘Ik zal erover nadenken,’ antwoordde Napoleon.

De pachter sprong op, omarmde de keizer en zei dat hij vertrouwen had in zijn onmetelijke goedheid.

‘Het is niet waar,’ mompelde de pachter terwijl Jean Lannes hem lostrok, ‘het is niet waar. Mijn recept is de nieuwe parel aan de champagnekroon. De butler wil het stelen en het voor zichzelf houden. Laat me vrij zodat ik hem kan tegenhouden. Ik ben er zeker van dat hij mijn vrouw onder druk zal zetten met de belofte dat ik zal vrijkomen, maar ik weet wel beter.’

Jean Lannes zei dat het zo wel genoeg was en trok de pachter los van de keizer, waarna hij als een echte lijfwacht tussen Napoleon en de pachter ging staan.

‘Ik vertrouw de maarschalk,’ zei Napoleon, ‘hij heeft mijn leven gered.’

‘Mijn keizer...’

Napoleon draaide zich om en liep de cel uit. Hij haatte het als mensen tegen hem logen, maar over dit gesprek had hij gemengde gevoelens.

De man leek oprecht.

De celdeur werd dichtgegooid en de pachter bleef alleen achter in zijn cel. Toen hij er zeker van was dat er niemand meer in de gang aanwezig was, ging hij op de harde brits zitten en opende het notaboekje dat hij uit de jaszak van de keizer genomen had.

Die avond lag Napoleon met een frons op het voorhoofd naar het plafond te staren. Het gesprek met de pachter speelde door zijn hoofd. Het was zelfs zo erg dat Joséphine hem vroeg of hij in gedachten bij een andere vrouw was. Napoleon vertelde haar over zijn ontmoeting met de pachter en het feit dat die hem had doen terugdenken aan zijn jeugd in Corsica. Hij vertelde haar ook over het recept voor de ontwikkeling van een nieuw soort champagne en zij spoorde hem aan om de volgende ochtend terug te gaan en het recept van de man te eisen. ‘Een nieuwe champagne!’ riep ze. ‘Daar wil ik alles over weten. Die wil ik proeven!’

De volgende ochtend ging Napoleon opnieuw naar het gerechtsgebouw en bezocht de pachter nog een keer in zijn cel.

‘Mijn keizer,’ sprak de pachter, ‘toen u gisteren vertrok, is uw notaboekje uit uw jaszak gevallen. Ik heb het pas nadien gemerkt en wilde het u absoluut teruggeven.’

Napoleon bekeek het notaboekje met de lederen kaft en zei dat het effectief zijn notitieboekje was.

‘U lijkt me een eerlijk man,’ zei Napoleon, ‘ik zal zien wat ik voor u kan doen.’

De pachter wilde nog iets zeggen, maar Napoleon had zich al omgedraaid en liep de cel uit. De gendarme trok de deur dicht en keek Napoleon na.

Toen de keizer vertrokken was, kwam uit een donkere nis dezelfde man, gehuld in een donkere cape, tevoorschijn. Hij opende de deur van de cel, stapte naar binnen en stak de pachter dood met zijn dolk.

Die avond pakte Napoleon zijn notaboekje en bladerde erin om een nieuwe aantekening te maken. Tot zijn grote verbazing zag hij een notitie van een paar bladzijden die hij zelf niet geschreven had. Het leek alsof de boodschap haastig geschreven was en hij kreeg er kop noch staart aan.

‘Mijn lieve Joséphine,’ zei hij die avond terwijl hij haar het notitieboekje liet zien, ‘begrijp jij dit?’

Joséphine bekeek de notitie aandachtig en schudde haar hoofd.

‘Dit is toch jouw handschrift niet,’ merkte ze op.

Napoleon schudde zijn hoofd en bevestigde dat het inderdaad niet zijn handschrift was.

‘Wie heeft er in jouw notitieboekje geschreven?’

Hij legde uit dat hij vermoedde dat het de pachter in de gevangenis was, want die had hem het boekje teruggegeven nadat het daar uit zijn jas gevallen was.

‘Wat een geluk dat je teruggegaan bent,’ reageerde Joséphine.

Napoleon knikte en vroeg of ze de tekst begreep.

‘Niet helemaal,’ antwoordde ze, ‘maar laat me er even over nadenken.’

‘Goed,’ zei hij, ‘ik heb nog een afspraak met de maarschalk. Ik zie je vanavond wel in mijn bed.’

Joséphine keek hem met een ondeugende blik aan en zei dat ze de bedstee alvast zou verwarmen.

Later op de avond verveelde Joséphine zich wat tijdens een bal waarop ze uitgenodigd was door haar beste vriendin Thérésia. Ze liep doelloos rond in de balzaal, terwijl ze haar vriendinnen innig zag dansen met telkens andere mannen. Ze was net van plan om naar huis te gaan, toen ze in de gang geroep hoorde.

‘Ik wil mijn geld, NU!’ brulde een voorname man in een lange mantel. ‘Je zal je geld krijgen, maar ik heb het nu niet bij me...,’ antwoordde een magere, bescheiden man angstig.

Daarop greep de voorname man hem bij zijn kraag en tilde hem enkele centimeters met zijn voeten van de grond.

‘Stop ermee!’ kwam Joséphine tussenbeide. ‘Laat hem los!’

‘Bemoei je er niet mee,’ sprak de norse man die nog altijd met één hand de kraag van de andere man stevig vasthield.

‘Kom eens mee, jij,’ beval Joséphine hem en ze trok hem mee, zodat hij de magere man wel moest loslaten.

Die liep zo snel hij kon weg, zodat ze met hun tweeën overbleven en het weer stil werd in de gang.

‘Hoe durf je?’ begon de man.

‘Waar ging dat over?’ ging Joséphine gewoon door. ‘Een geldkwestie?’

‘Ik ben apotheker,’ sprak de man nu iets rustiger, ‘en die man is een klant van mij. Zijn vrouw is ernstig ziek, dus komt hij geregeld medicijnen halen.’

‘En nu kan hij je niet meer betalen?’

De man knikte, maar zei niets meer, alsof hij ineens beseftte hoe oneerlijk de strijd was die hij voerde.

‘Hoeveel moet hij je nog?’

De man nam een briefje uit zijn broekzak en toonde het haar.

‘Goed,’ zei Joséphine toen ze het totaalbedrag zag, ‘ik zal het je betalen.’

‘Neenee,’ sprak de man snel.

‘Wil je je geld niet meer hebben dan?’ vroeg Joséphine achteloos en zette zichtbaar een knoopje van haar jurk open. ‘Ik heb nog niet gezegd hóe ik wil betalen, hè?’

Parmantig liep ze de gang uit en de man kon niet anders dan deze temperamentvolle vrouw volgen.

‘Dus,’ fluisterde ze na het liefdesspel in haar echtelijke bed,
‘jij bent apotheker...’
De man was nog te beduusd om te antwoorden, dus knikte hij maar.
Hij kon maar amper vatten wat hij vanavond meegemaakt had.
‘Zegt dit je dan iets?’ vroeg ze meteen verder terwijl ze hem het notitie-
boekje van Napoleon liet zien.
‘Mmmm,’ kreunde de apotheker, ‘moet dat nu?’
‘Ja,’ antwoordde ze speels, ‘je moet trouwens toch bijna vertrekken,
want mijn man zal weldra thuiskomen.’
‘Volgens mij heeft dit te maken met hoe je champagne maakt, maar...’
aarzelde de man plots. ‘Dit is geen gewone techniek, en ook geen
gewone champagne.’
Aandachtig bestudeerde de man de notities van de pachter.
‘Interessant,’ zei hij toen. ‘Heb je iets om te schrijven?’
Joséphine wees naar de schrijftafel van haar man waar een inktpot en
een veer klaarstonden, naast enkele vellen briefpapier. Meteen ging de
man erbij zitten en pende enkele notities op een apart stuk papier.
‘Ik moet gaan,’ zei hij en hij stond op om zich aan te kleden.
‘Wat heb je geschreven?’ vroeg ze nieuwsgierig.
‘Ik zou er nooit aan durven beginnen,’ antwoordde hij fluisterend,
‘het risico om veroordeeld te worden voor alchemie is te groot. Maar
volgens mij kun je met de combinatie van wat daar in het boekje staat
en wat ik schreef een bijzondere magistrale bereiding maken.’
Zwijgend keek Joséphine hem aan. Hij gaf haar een zoen op haar wang
en maakte zich klaar om te vertrekken.
‘Laat de formule aan niemand zien,’ waarschuwde hij haar,
‘wees voorzichtig.’

De volgende ochtend kon de vrouw van de Franse keizer de woorden
van de apotheker niet uit haar hoofd krijgen. Napoleon zou het notitie-
boekje nooit uit het oog verliezen, dat wist ze wel zeker. Maar hoe kon
ze de aanvullende informatie die ze van de apotheker kreeg nu het best
bewaren? Plots wist ze het. Ze schreef snel nog iets in het notitieboekje,
sprong uit bed en liet meteen Jacques-Louis David ontbieden.

HET HEDEN

MAIRY-SUR-MARNE_CHÂTEAU DE MAIRY_ LA COMTESSE DE SALLACQUES

‘Anne!’ riep de comtesse terwijl ze nog een keer probeerde op te staan uit de fauteuil vlak bij het grote raam dat uitkeek op de tuin, die na de lange winter weer tot leven begon te komen.

‘Anne!’ riep ze nog een keer en ze bonkte met haar stok op de antieke houten vloer. ‘Kom nu toch!’

‘Bonne maman, bonne maman!’ riep Anne Hillebrand terwijl ze kwam aangesneld. ‘Rustig... het is niets.’

De comtesse draaide zich om, bracht haar kin omhoog en bekeek haar kleindochter met hautaine blik.

‘Bonne maman,’ zei ze, ‘ik ben hier voor je. Kom, laat me je helpen.’

Anne knikte en begeleidde haar oma voorzichtig uit de grote, lederen fauteuil in de hoek van de woonkamer en stapte langzaam samen met haar naar de gang.

‘Kon je niet meteen komen? Ik had bijna in mijn broek gedaan.’

‘Je weet toch dat ik aan het werk ben in de andere vleugel, bonne maman?’ antwoordde haar kleindochter.

‘En?’ vroeg de comtesse. ‘Heb je het al gevonden?’

Anne boog haar hoofd en zei dat ze ermee bezig was, maar dat het zoeken was als naar een naald in een hooiberg. De comtesse keek haar kleindochter strak aan en antwoordde dat ze het mysterie vóór het einde van haar leven opgelost wou hebben. Plots werden haar ogen vochtig en haar blik dwaalde af.

‘Ga nu maar naar het toilet, bonne maman,’ zei Anne, die het verdriet in haar ogen zag. ‘Ik doe mijn uiterste best om jouw mysterie te ontrafelen.’ De comtesse knikte en sloot de deur van het kleinste kamertje. Anne liep de gang uit, nam haar smartphone en belde de huisarts.

Een uur later zat hij bij de comtesse.

‘Mevrouw de Sallacques,’ zei hij, ‘begrijpt u me?’

De comtesse knikte en zei dat ze niet gek was en ook geen klein kind.

‘Natuurlijk niet,’ antwoordde de dokter, ‘maar de spieren in uw linkerbeen zullen langzaamaan afsterven.’

‘Alsof ik dat niet weet,’ antwoordde ze hard.

‘U neemt ook niet de medicatie die ik voorgeschreven heb.’
De comtesse draaide haar hoofd en keek naar buiten. Er rolde een traan over haar wang.
‘Beseft u wel hoe dit voor mij aanvoelt?’
De dokter knikte meevoelend.
‘Mijn hele leven draag ik al de gevolgen van dat stomme ongeluk en nu kan ik zelfs niet meer in mijn eigen huis blijven wonen.’
Anne voelde nu ook een traan over haar wang lopen.
‘Ik denk...’ begon de dokter.
‘... dat ik beter naar een instelling ga,’ vulde de comtesse aan, ‘om daar uiteindelijk als een plant te sterven.’
De dokter knikte. Anne draaide zich om en barstte in tranen uit. Ze kon zich niet meer inhouden.
‘Anne,’ zei de comtesse, ‘regel het met de dokter. Ik ga naar het sanatorium.’
‘Het is geen...’ probeerde de dokter.
‘Ik weet heus wel dat het geen sanatorium is,’ sneerde de comtesse, ‘maar het maakt toch niet uit hoe ik het noem? Ik ga erheen om er nooit meer uit te komen.’
De dokter knikte en zei dat hij meteen ‘het sanatorium’ bellen om te horen wanneer mevrouw de comtesse opgenomen kon worden.
‘Anne,’ zei de comtesse toen de dokter de kamer verlaten had, ‘kom hier bij me zitten. We moeten nog een en ander bespreken voor ze me wegstoppen.’

Even later kwam de dokter terug binnen en zei dat mevrouw over twee weken al naar het gespecialiseerde ouderlingentehuis kon.
‘Laten we het maar gewoon “het sanatorium” noemen,’ herhaalde de comtesse.
De dokter knikte en vroeg of er nog iets geregeld moest worden voor ze kon vertrekken. De comtesse krabbelde met veel moeite en met wat hulp overeind uit haar fauteuil en draaide zich om naar de tuin. De dokter en de kleindochter keken elkaar met een bang hart aan.
‘Bel Hippolyte,’ beval ze, ‘ik vertrek pas nadat ik hem hier in deze kamer gesproken heb.’
Anne knikte.

MAIRY-SUR-MARNE_CHÂTEAU DE MAIRY_ HIPPOLYTE CHARLES

Een maand later

Hippolyte Charles bleef roerloos staan en keek naar het levenloze lichaam van Anne Hillebrand. Hij draaide zich om, botste tegen Adorján en duwde hem met trillende handen achteruit. Hij liep meteen weer naar buiten. De oude tuinman stond rustig een sigaretje te roken aan de rand van de oprijlaan.
‘Ze is...!’ riep Hippolyte Charles met trillende stem.
De tuinman draaide zich om en verwachtte zich aan de steeds weerkerende tirade over het feit dat roken slecht was voor zijn gezondheid, maar die kwam niet. Hij zag dat de oude notaris helemaal van streek was.
‘... blijkbaar van gedachten veranderd,’ zei de gepensioneerde tuinman. Het was sinds jaar en dag een publiek geheim dat de oude notaris het kasteel in zijn bezit wilde krijgen. Hij had de comtesse de Sallacques het hof gemaakt en later haar naam door het slijk gehaald toen ze niet op zijn avances ingegaan was. Heel de streek kende de grote lijnen van het verhaal, maar niemand wist er het fijne van.
‘Ze...’ herbegon Hippolyte Charles, maar hij kreeg de kans niet om zijn zin af te maken.
‘Waarom wil je in hemelsnaam dit oude kasteel kopen?’ vroeg de tuinman.
‘Ze is dood,’ zei de notaris verweesd.
De gepensioneerde tuinman werd stil en keek de oude notaris met half dichtgeknepen ogen aan.
‘Wat?’
‘Ze is dood,’ herhaalde Hippolyte Charles. ‘Ze ligt dood in de bibliotheek en er is overal bloed.’
De tuinman pakte zijn zelfgerolde sigaret uit zijn mond en schoot ze met een geroutineerd gebaar weg.
‘We moeten de politie bellen,’ zei de notaris, terwijl hij aanstalten maakte om het kasteel weer binnen te gaan. ‘Waar is de telefoon?’
De tuinman trok een gezicht als wilde hij zeggen dat de notaris niet moest overdrijven, stak zijn hand in zijn broekzak en nam zijn smartphone.

‘Heb jij...’

‘Hippolyte,’ antwoordde de gepensioneerde tuinman, ‘iedereen heeft tegenwoordig een smartphone. Er is geen telefoonaansluiting meer in het kasteel. Trouwens, wie heeft er vandaag nog een vaste telefoon thuis?’ Hippolyte Charles wilde antwoorden dat hij nog altijd een vaste telefoon had, maar besefte dat dat er nu niet toe deed.

Een kwartier later kwam de veldwachter in zijn oude Renault aangereden. ‘Ik begreep dat het dringend was,’ zei hij terwijl hij zijn broek over zijn veel te dikke buik omhoog probeerde te trekken. Hippolyte Charles was totaal over zijn toeren en liep voortdurend heen en weer, terwijl de tuinman uitlegde wat hij van de oude notaris gehoord had. Adorján stond er verdwaasd bij.

‘Anne is dood,’ zei hij plots.

‘Wat zegt die vreemdeling?’ vroeg de veldwachter aan de tuinman.

‘Ik begrijp niet wat hij zegt,’ antwoordde de tuinman, ‘maar ik kan je alleen maar zeggen dat hij,’ terwijl hij naar de notaris wees, ‘naar buiten is komen gelopen met de melding dat Anne dood is. Vermoord.’

Adorján staarde voor zich uit en zag de verschrikkelijke scènes uit zijn jeugd als een film voor zijn ogen voorbijkomen. Hij beleefde opnieuw de harde momenten, zag opnieuw de lijken, bebloede messen en rokende pistolen.

‘Een ogenblik,’ zei de veldwachter, ‘vertel je me nu dat de kleindochter van de comtesse dood is?’

Hippolyte Charles knikte en zei dat er overal bloed was in de bibliotheek. De veldwachter keek hem aan.

‘En jij hebt haar daar gevonden?’

De notaris knikte opnieuw.

‘En jij?’ vroeg hij aan de tuinman.

‘Wat ik?’ antwoordde die geërgerd.

Hippolyte Charles wist, net als iedereen uit de streek, van de oude vete tussen de veldwachter en de tuinman. Beiden hadden, lang geleden, naar de hand van het mooiste meisje van het dorp gedongen, maar ze had uiteindelijk voor de zoon van een rijke industrieel gekozen en was samen met hem ver buiten het dorp gaan wonen.

‘Met welk excuus loop jij hier nog altijd rond?’

‘Ik werk hier als tuinman voor de comtesse,’ zei de tuinman.

‘De comtesse is naar het sanatorium,’ sneerde de veldwachter, ‘en zoals ik daarnet van jou hoorde aan de telefoon, is haar kleindochter dood.’

De tuinman haalde zijn schouders op.

‘En jij?’ vroeg de veldwachter toen hij zich tot Adorján richtte.

Adorján bleef gewoon voor zich uit staren.

‘Wat kan je me vertellen?’ vroeg de veldwachter.

Adorján bleef roerloos staan en de tuinman antwoordde dan maar in zijn plaats.

‘Enkel dat meneer de notaris nog altijd geen smartphone heeft en denkt dat er hier in het kasteel nog een vaste telefoon is,’ sneerde de tuinman nu terug. ‘Hij is naar buiten gekomen met de melding dat Anne daar dood ligt en toen heb ik je met mijn smartphone gebeld. Meer heb ik je niet te vertellen.’

De veldwachter legde zijn handen opnieuw op zijn broekstrand en probeerde ze voor de tweede keer in een paar minuten over zijn buik te trekken terwijl hij de drie mannen aankeek. De tuinman wilde vragen of hij de veldwachter gestoord had tijdens een onderonsje met de vrouw van de bakker, maar zweeg. Het was een publiek geheim dat de veldwachter insprong waar de bakker, letterlijk en figuurlijk, tekortschoot. ‘Bon,’ zei de veldwachter, ‘ik zal dan maar eens een kijkje gaan nemen, niet?’ Beide mannen knikten en maakten aanstalten om hem naar binnen te volgen. De veldwachter stopte, draaide zich om en keek hen gewichtig aan. ‘Heren,’ zei hij, ‘als de kleindochter van de comtesse daar effectief dood ligt in een plas bloed, dan is dit een hoogst delicate zaak. Dat wil zeggen dat ik alleen naar binnen moet.’

Hippolyte Charles wilde protesteren, maar kreeg er de kans niet toe. Het leek alsof de veldwachter zijn gedachten kon lezen en suggereerde dat op dit moment iedereen een verdachte was. De notaris friemelde nerveus aan zijn manchetknopen en draaide zich met zijn rug naar de andere mannen. De veldwachter sloeg er geen acht op, maar de tuinman merkte het wel op. ‘Bon,’ hernam de veldwachter, ‘ik ga naar binnen om de eerste vaststellingen te doen. Jullie blijven hier buiten op mij wachten.’